

— Ай, ай, ето го пълзи!

Бедният тигър затрепери от страх и се спусна да бѣга, така бързо, както никога не бѣгат старитѣ, умни тигри.

Чакъ когато стигналъ до самата гора, тигърътъ взелъ да бѣга по-бавно.

— Е, сега гущерътъ е далече от мене, и азъ съмъ далече от него, — помислилъ си тигърътъ.

Той почти се успокоилъ и искалъ вече да си отдъхне, когато изведнажъ пакъ затрепери от страхъ; нѣщо скочило на гърба му.

— Гущерътъ! — помислилъ си тигърътъ.

А това не билъ гущеръ, а човѣкъ-конекрадецъ.

Той отдавна вече стоялъ на дървото въ края на гората и поглеждалъ дали не броди наоколо нѣкой отвѣрзанъ конь.

И изведнажъ видѣлъ, че къмъ гората тича нѣщо. Отъ радост притъмнѣло предъ очитѣ на конекрадеца — сторило му се, че това е жребче. Конекрадецътъ се приготвилъ, скочилъ на гърба на тигъра и здраво го сграбчилъ за шията.

А тигърътъ отъ страхъ не можалъ да види кой скочилъ на гърба му. Още повече се изплашилъ и се спусналъ да бѣга.

Конекрадецътъ едва се държалъ на гърба на хищника. Той никога не бѣ виждалъ жребецъ да бѣга така бързо. Уплашилъ се и още по-здраво се хваналъ за шията на жребчето.

А на тигърътъ се сторило, че страшниятъ гущеръ си впила ноктитѣ въ него. Той полетѣлъ още по-бързо. А колкото по-бързо бѣгалъ, толкова по-здраво се държалъ конекрадецътъ. Така тѣ се понесли къмъ голѣмата гора.

Тигърътъ знаелъ, че въ гората има дълбока яма. И тичалъ къмъ нея.

— Трѣбва да хвърля гущера въ ямата! — думалъ си той. — Ако не го хвърля — той ще ме изеде. — Най-после стигналъ до самия край на ямата и съ всички сили разтърсилъ главата си. Конекрадецътъ разперилъ ржце, премѣтналъ се и полетѣлъ въ ямата.

Чакъ сега тигърътъ поелъ дѣхъ и бавно се отдалечилъ. Той се уморилъ много тази вечеръ. Опащата му увиснала, муцуната му клюмнала и всичко което било на муцуната му клюмнало: и му-стакитѣ, и веждитѣ, само носа му не увисналъ, защото носътъ на тигъра е плоскъ и не може да виси.

*

Не далече отъ ямата седѣла на едно дърво маймуна. Когато тигърътъ тичалъ край нея, тя протѣгнала прѣстъ къмъ него и се засмѣла.

— Ти защо се смѣеш? — попиталъ тигърътъ обиденъ.

— Много смѣшенъ си! Какво ти е?

— Какво ли? Азъ ей сега видѣхъ гущера!

— А какво нѣщо е това гущеръ? — попитала маймуната.

— О, то е страшно чудовище! То се хвърли на гърба ми, но азъ не се изплашихъ, а дотичахъ до ямата и го хвърлихъ въ нея.